Ч. 129 (12.495). Львів, субота 14. червня 1930. Pocztowa opłata zapłacona ryczałtem. Рік LI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10. II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 27·50 „
Річно 55·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Побут в горах буде для Вас відпочинком і приємністю лише тоді, якщо обезпечите своє мешкання від крадіжи з вломом в Т-ві Взаїмних Обезпечень „Дністер“ у Львові, вул. Руська ч. 20.

Румунський „переворот“.

Львів, 13. червня 1930.

Поворот князя Карла до Румунії й обняття ним влади можна вважати формально династичним і політичним переворотом. В дійсности ситуація дозріла була настільки, що той „переворот“ відбувся без найменших потрясень. Усе було заздалегідь приготоване й умовлене та знаменито зарежісероване, а що й загальний настрій сприяв цілій акції, то переворот пройшов надсподівано спокійно і лагідно, не потягнувши за собою ні одної жертви в людському житті.

Нема сумніву, що цілу акцію підготовив премієр румунського уряду Манів у тісному порозумінні з королевою-вдовою Марією, яка є не тільки доброю мамою, але й зручним політиком та оборонцем династії. Обставина, що в часі повороту Карла королева Марія була за кордоном, вказує найкраще на те, як зручно і до яких подробиць був вироблений плян того повороту. Приїзд Карла, здетронізованого власним батьком і вигнаного урядом Братіяну на чужину — заскочив королеву Марію несподівано в дорозі до Обераммергав, куди вона вибиралась оглянути влаштовувані там страсти Христа... Вістка про щасливий поворот сина до Румунії тепер, очевидно врадувала її, чому вона й дала вислів у телеґрамі до нього, заявляючи, що бажає тільки одного: добра Румунії.

Разом з королевою Марією, що радіє щастям сина, тріюмфує і премієр Манів, хоч для форми зголосив свою димісію. Зробив він це на те, щоби за формальне зломання закону з 4. січня 1926 р., що проголосив був детронізацію Карла й установляв королем малолітнього його сина Михайла, за якого — до часу його повнолітности — мала правити реґенційна рада, — не відповідав перед Національними Зборами той, хто той закон зломив, себто він сам, але покликаний тепер на премієра Міронеску. Ясно, що Манів, довівши все до щасливого кінця, себто до коронації Карла II. на короля Румунії, яка має відбутися в жовтні ц. р., обійме знову пост румунського премієра.

Чому прийшло до повороту Карла і чому той поворот принято в цілій Румунії так прихильно, легко собі усвідомити. Конституційно владу в Румунії мала у своїх руках реґенційна рада у складі трьох осіб: молодшого брата Карла, кн. Миколи, патріярха Мирона і президента найвишого суду Буздуґана. Ця рада мала правити ще 10 літ, до часу повнолітности кн. Михайла. А тимчасом вже за останні чотири роки своєї влади не могла вона собі дати ради з ріжного роду труднощами, тимбільше, що між самими її членами не було згоди. Колиж недавно один з тих трьох членів реґенційної ради помер, розгоріла в Румунії справжня боротьба за місце його наслідника. Витворився стан доволі небезпечний для консолідації внутрішніх відносин. А що вигнаний з краю кн. Карло мав за собою деякі політичні партії, а передовсім армію, то зрозуміло, що прем. Манів, який виявив досі немалий політичний хист, рішив управильнити цю справу простим способом: спровадити до Румунії кн. Карла і передати йому владу. Цим способом задумав Манів створити консолідаційний чинник розхитаного державного корабля в особі короля, а при цьому й розправитися радикально з т. зв. ліберальною партією Братіяну, яка поборювала безоглядно нац.-цараністичний уряд Манів а й одночасно ворожо ставилася до Карла і його повороту. Виходить, що Манів спік за одним махом дві печені.

Є ще одна версія, що пояснює причину повороту Карла на батьківщину саме тепер. Та версія каже, що в недалекому часі може прийти до війни з СРСР, з яким Румунія має неполаднані рахунки за Бесарабію. Румунія, кажуть, мусить як слід підготовитися до тої недалекої війни і тому мусить бути шпко сконсолідована внутрі і назверх, а до того може довести в нинішніх відносинах тільки особа пануючого. Ця обставина, як здогадуються, приспішила поворот Карла до Румунії.

Можна думати, що інцидент з поворотом Карла не викличе у світі ніяких непорозумінь, бо обняття влади в Румунії здетронізованим Гогенцолерном не нарушує в нічому якихнебудь міжнародніх зобовязань. Це чисто внутрішня румунська справа, в якій ближчі і дальші сусіди Румунії нічим особливим незаінтересовані. Врештою, для нікого не може бути сумніву, що уряди заінтересованих европейських держав були про задуманий поворот Карла до Румунії заздалегідь повідомлені.

Еміґрація.

(З нагоди тижня еміґранта.)

УКРАЇНСЬКА ЕМІҐРАЦІЯ ЗА ПОЛЬСЬКИХ ЧАСІВ.

Польща дістала по Австрії Галичину, а по Росії Волинь, Холмщину, Полісся та Підляша. Всі ті українські території були тереном світової війни, яка спричинила велике знищення під економічним оглядом, а також і під оглядом густоти населення (околиці над Стоходом). Коли всі інші держави відбудували знищені полоси, то Польща, як з економічних так і з політичних причин цього не зробила. Війна спричинила серед українського населення на цій території величезне зубожіння, а в Галичині і на Холмщині з причини здержання еміґрації через війну ще більше перелюднення. Підкарпатські українські повіти в Галичині є такі перелюднені, що навіть при найліпшім урожаю мусять купувати хліб, а задля браку зарібків не доїдають. Статистика виказує, що треба би виселити половину населення тих повітів, щоби там створити таке положення селянської маси, яке є в інших европейських державах, що є вже перелюднені. Перелюднення є також на цілій українській території під Польщею. Коли ще перед війною було 50 проц. таких селянських господарських одиниць, які мали по 8 морґів землі, то тепер є вже 50 проц. таких, які мають лише по 4 морґи. Коли ця справа піде далі так, як досі, то за 50 літ більша частина господарств на українській території під Польщею буде творити дво і одноморґові господарства. Це значить, що не буде зовсім рільних господарств, а будуть лише селянські робітники, які не будуть мати змоги дістати праці й прожитку. Коли справою не заінтересуються громадські та суспільні чинники, бо на чужі державні надіятись не можна, то це доведе до економічних та суспільних потрясень на цілій українській території під Польщею. Щоби цьому зарадити, необхідно перевести аґрарну реформу і витворити на цілій території промислові осередки. Решта людности, яка не зможе знайти праці, а властиво варстатів праці та вижити, буде змушена виеміґрувати.

Українська суспільність не доцінювала до війни еміґрації і не доцінює її тепер. Суспільні верхи вважають заінтересування еміґрацією чимсь непотрібним, називаючи це „торговлею живим товаром“. Більшість суспільности є тої думки, що треба спинити заморську еміґрацію, а толерувати лише сезонову европейську еміґрацію. Однак ніхто не цікавиться тим, як розвязати цю проблему, як усунути перелюднення, як створити нові варстати праці для недоїдаючої людности. Мимо того, що українські суспільні верхи сторонили від еміґрації, виїхало з української території Галичини, Волині, Полісся і Холмщини до Канади, Зединених Держав Північної Америки, Бразилії і Арґентини півтора міліона українського населення, а коли додамо пів міліона з Підкарпаття, то творить це округло 2 міліони. Та маса їхала туди, куди її пускали, а зглядно туди, де їй дораджували аґенти. Тому, що ніхто не їхав з гаразду, але з біди, маса та, не бачучи опіки над собою з боку верхів своєї суспільности та жадної помочі, дійшовши до якогонебудь добробуту в нових краях, була байдужа на заклики культурних, суспільних та економічних інституцій старого краю.

У Польщі уряд при кінці 1927 р. законами зробив еміґрацію державним монополем і почав провадити, як і всі інші держави, державну еміґраційну політику. Коли перед війною еміґрація з Галичини йшла до Німеччини як сезонова еміґрація, зарібкова і як зарібкова та поселенча за море з Галичини та інших українських територій до Зединених Держав Північної Америки, Канади і Бразилії — то по війні як терени зарібкової і поселенчої еміґрації для українського народу остали у Північній Америці — Канада, а в Полудневій Америці в першій мірі Арґентина і почасти Бразилія. Сезонова еміґрація до Німеччини є майже цілком замкнена, бо держава висилає контингент 80 тисяч людей виключно з поляків, стараючися дати тим можність зарібку тільки своєму корінному населенню.

Коли перейдемо до Канади, то кольонізація східних провінцій Канади українцями, а то провінції Квебеку, з точки національної та економічної мусить бути шкідлива. З точки національної тому, що ми не є в силі витворити більших національних осель, бо ця територія вже сильно заселена французами та анґлійцями, з точки економічної тому, що це найбідніші землі, які має Канада з кліматом не пригожим для нашого населення. При цьому кліматі не можлива управа, що не дає можности майбутнім фармерам видержати конкуренцію з західними провінціями Канади. Натомісць корисною є еміґрація до західних провінцій Канади. Три західні провінції Канади — Манітоба, Саскачеван і Альберта є важним фактором для українських фармерів і варта труду попрацювати над тим, щоби українці там осідали длятого. Коли перекопання каналу в Шікаґо до Пяти Озер получить ті три провінції з Пятьма Озерами і морем, а з другої сторони коли закінчиться будова залізниці до Гудсон Бай, що буде готова вже коло 1930 р., получить ті провінції з океаном атлянтійським, то спричинить, що зерно з тих трьох провінцій буде транспортоване до гудсонівського заливу, а звідтам до Европи, де дешевість перевозу буде побивати продукти інших американських країв. Згідно висказуються як американські економісти, так і канадійські та анґлійські, що ці причини викличуть те, що канадійські провінції Манітоба, Саскачеван та Альберта перебмуть у свої руки диктат ціни збіжа на світових ринках. Шкідливим моментом еміґрації до Канади є те, що завдяки аґітації, яка шириться серед нашого населення, через аґентів як також через підозрілі чинники в краю, замісць, щоби виїздили туди економічно слабі одиниці, виїздять сильні, котрі мають варстати праці тут і які складаються з 8 до 10 морґів. Ті переходять у чужі руки наслідком недостачі гроша у наших людей, або є роздроблювані по пів морґа і так продавані і тим самим підкопують продукцію села.

Зединені Держави Північної Америки замкнули свої кордони взагалі для цілої европейської еміґрації.

Ті, що не можуть виїхати до Канади, ідуть до ріжних країв Південної Америки — найчисленніше до Арґентини, де вправді зарібки є на третину менші ніж у Канаді, але ліпші ніж в інших краях. Однак пересельовання на фармах у Полудневій Америці є шкідливе під оглядом економічним, бо ціна землі є там дорожча ніж у Канаді і малий рільник не є в стані видержати конкуренції з великими рільними господарствами.

Коли мимо перелюднення населення цілої Польщі, Польща має річний приріст 600 тисяч людей, а українська територія 200 тисяч людей, то оскількиб і можна було дати працю дотеперішньому населенню, то для приросту тих 200 тисяч рік-річно прибуваючих нема вже місця. Коли візьмемо ціле населення української території під Польщею, то річно еміґрує з неї 20 до 30 тисяч людей безповоротно, так, що все ще остає рік-річна надвишка 170 тисяч людей, для яких нема приміщення. Тепер українська еміґрація з Польщі іде до Канади й Арґентини, а в малій скількости до Бразилії. В Европі до Франції, де тепер є около 30 тисяч українців.

Еміґрація, як така, є конечною й еміґрувати

повинні лише найбідніші, а не середняки. Оскільки відкрились би всі еміграційні можливости на Кавказ та Казахстан і Туркестан, то тут повинна бути спрямована вся українська еміграція, а до цього часу треба скріпити українські кольонії в Канаді і вишукати в Полудневій Америці догідні терени для кольонізації, бо лише кольонізація, а не еміграція як така, може задержати емігрантів при своїй національности.

Кацапські маячення.

„Русскій Голос“ у ролі несамовитого „ревелятора“.

Львівський „орган русской общественной мысли“ „Русскій Голос“, що проповідує серед галицької суспільности національне ренеґатство в користь москалів, а одночасно декларує повну „благонадьожність“ і льояльність супроти Польщі в імени своїх однодумців, рішив останніми часами вбити „осиновий (по нашому: осиковий) кол“ в українське „самостійничество“ в Галичині та на інших українських землях під Польщею. У тій ціли помістив він у числі з 8. червня ц. р. статтю п. н. „Новое в старом“, в якій на підставі того, що „Русс. Голосови“ „удалось получить из вполнѣ достовѣрного источника“ пише, нібито УНДО підготовляє заключення угоди з варшавським урядом за посередництвом „видного члена польской аристократии митрополита графа А. Шептицкого“. Угода буде, на думку „Русск. Голосу, офіналізована вже в найближчих днях формальним договором. Не забуває „Р. Г.“ подати й основних точок угоди. Ось вони: „амнестія політичним вязням, школи, університет, передача самостійникам Народного Дому і Ставропігії, в чім УНДО бачить запоруку остаточної ліквідації руського руху. Деякі пункти мають міжнародній характер. А один з них, як запевняє наш інформатор, у найвищій мірі сензаційний“.

Ось які „ревеляції“ добув „Русскій Голос“. Можливо, що якийсь „достовѣрний источник“ так сильно надув редакторів „органу русской общественной мысли“, але далеко правдоподібніше, що самі твердолобі з „Рус. Голосу“ видумали ці „ревеляції“ у чисто провокаційних та розкладових цілях.

Якаж ґенеза цих будь-що-будь пікантно-сензаційних ревеляцій? Вони звязані з відвідинами митрополита А. Шептицького у б. міністра Юзефського, що саме тоді був у стадії димісії. Польська преса надала цій візиті наскрізь політичний характер. Зробила це в відомих цілях. У „Ділі“ була замітка про відвідини митрополита з виразним зазначенням, що польська преса надає їм політичний характер. „Русскій Голос“ скористав з цих відвідин в той спосіб, що скомбінував собі повищі „ревеляції“. І цим виконав подвійну службу, бо поперше, прислужився полякам, ставши їх союзником у розбиванні українського національного табору (не виключене, що зробив це не даром, але за якусь концесію для „русских“), а подруге, добув для себе нагоду, щоби оклеветати та набрехати на „самостійничество“, що від найдавніших часів лежало в природі галицького кацапства.

На марґінесі цих ревеляцій та їх ґенези вважаємо за доцільне всеж таки зазначити, що: 1) Митрополит А. Шептицький їздив до Варшави, як довідуємось, на зїзд архиєпископів і при тій нагоді віддав б. мін. Юзефському візиту, яку цей вложив був митрополитові в часі свого побуту у Львові; 2) Ніяких політичних справ у часі відвідин, що були звичайним актом куртуазії, не порушувано; 3) УНДО ніколи і ніяких переговорів ні безпосередньо ні посередньо з польськими урядовими чинниками в політичних справах не вело і не веде; 4) Всі „ревеляції“ „Рус. Голосу“ про угоду *є неправдою* від початку до кінця; 5) Всі маячення твердолобих, але хорих голов з „Русского Голосу“ на повищу тему вважаємо найнижчого ґатунку провокацією.

На марґінесі видуманих „Русск. Голосом“ точок „угоди“ слід ще зазначити, що ніякий український громадянин не вяже відібрання „Ставропігії“ та „Нар. Дому“ з ліквідацією москвофільства в Галичині з тієї простої причини, що воно само зліквідується, маючи навіть у своїх руках Ставропігію та Нар. Дім. Навіть майно цих загальнонародніх установ не спасе їх від загибелі. Галицькі кацапи, як національні ренеґати, мусять згинути, бо такий закон природи, що ніякий орґанізм, а в тім і національний, не стерпить свого заперечення.

Колиж українське громадянство доходить своїх прав до таких установ як Народній Дім і Ставропігія, то не тому, що таким чином хоче ліквідувати кацапство (це теорія твердолобих з „Русского Голосу“, бо вони вяжуть свою екзистенцію з посіданням цих установ, зглядно їх майна), а тому, що названі установи є власністю всього українського народу у Сх. Галичині. Самозрозуміле, що це майно має служити культурним і національним потребам усього українського на[illegible]ння Галицької Землі, а не особистим по[illegible] гуртка національних ренеґатів і народніх [illegible]дниґів.

В безконечній черзі...

ЗДОГАДНІ ЧЛЕНИ УВО ПЕРЕД СУДОМ.

Дня 12. п. м. зізнавав підодовнік слідчої служби *Тадей Дембіцький.* Він широко оповідав як арештовано обв. Біду перед „Маслосоюзом“ при вул. Зиблікевича у хвилині, коли він виходив з одною панною на прохід. Свідок твердить, що Біда добровільно признався до приналежности до УВО, що він присягав на площі св. Юра і що мав наказ УВО убити комісаря Федунішина та що він продавав портрети Басарабової на цілі УВО. Наказ виконати замах на „Східні Торги“ дістав Біда від Попадюка, а у виконанні цього замаху помагав Терещук і Вацик, яких Біда пізнав по фотоґрафіях підчас поліційного слідства. Коли Біда залишив у кімнаті „Східних Торгів“ валізу із

На снідання найліпше смакує
Чай марки „Бузько“
Найновіша мішанка ч. 40. 2247 1-4

екразитом, то просив Ротівну: „Нєх пані клязє валізен острожне, бо там єст шкло“ і Ротівна в добрій вірі обережно положила валізу під столом.

Свідок твердить, що Біда зразу не признавався до того, що він носив валізу на „Східні Торги“, але одного дня, коли Біду відвозили на вул. Кохановського до реставрації Матіяса, то свідок ведучи Біду попід руку, просив ласкаво: „Пане Ромцю! Скажіть мені нарешті як ця валізка з екразитом залізла до бюра „Східних Торгів“.

Тоді Біда усміхнувся і сказав: „Ну, Тадзю, сьогодні тобі розповім усе, як було!“ Свідок дав йому папір і Біда списав на папері своє зізнання, яке тепер „пан Тадзьо“ предкладає трибуналові.

Обв. Біда признає, що він писав це зізнання власноручно.

Предс. триб.: Чи Біда признався до всього добровільно, чи ви може його так трохи „покалатали“? Бо вони всі скаржаться, що ви їх били.

Свідок: Ні, ні! Ми нікого не били і не вживали ніякого насильства.

На запит прокуратора свідок зізнає, що обв. Біда признався, як одного разу слідив за комісарем Федунішином і міг його дуже легко вбити, бо Федунішин ішов вулицею зовсім пяний. Комісар Федунішин заперечував потім, що він колись був пяний.

Далі оборонець д-р Ганкевич кількома питаннями примушує свідка признати, що „шпіонські книжки“, які найдено в обв. Біди, це книжки видані леґально в Польщі видавництвом „Руй“ і що кожний читач може їх купити по 30 сотиків та що за це ще не мусить сидіти в арешті.

Завдяки д-р Ганкевичеві виявляється, що „Таємниціе шпеґовства“, сконфісковані в Біди, не

МИХ. РУДНИЦЬКИЙ.

Правопис і літературна мова.

6. Апостроф або каліцтво.

За онучу збили бучу.

„Зпоміж усіх постанов, переведених сильнішою частиною конференції, безперечно буваб якнайбільшим каліцтвом для нашої мови постанова скасувати апостроф“.

Таке сказав акад. Кримський у своїм звідомленні про правописну конференцію. Люди, що не в силі самостійно зорієнтуватись у фільольоґічних питаннях, а мають забобонне довіря до авторитетів, почувши про вагу апострофа, випишуть собі із постанов конференції, розсіяних по книзі „Український правопис“, такі правила:

Апостроф треба писати:

1. після **б, п, в, м, ф**: б'ю, п'ю, в'ється, рум'яний, Ф'юме, з виїмком тих слів, „де перед губним звуком стоїть приголосний“ (напр. святий, різдвяний), але таки пишемо апостроф і в таких словах, якщо „приголосний належить до приростка“ (напр. зв'язати, сп'яніти);

2. „в деяких словах після **р**“: пір'я, бур'ян (з виїмком тих, де чути інакшу вимову, напр. рябий, довірятк);

3. „у чужих словах після приголосних **б, п, в, м, ф, г, ґ, к, х, р, ж, ч, ш** перед йотованими голосними“, напр. Барб'є, П'ємонт, Кюв'є...

з виїмком перед йотованим **о**: напр. Бйонделло

і з виїмком тих випадків, які означує правило про чужомовне **і** „після всіх приголосних перед голосними та **й**, при чім чуже **іа** передаємо через — **ія**, **іе** — через **іє**, **ін** — через **їю** (у загальних іменниках), але **іо** через — **іо**: напр. матеріял, клієнт, тріюмф“...

а це знов із таким виїмком: „іноді **і** перед голосними скорочується“, напр. бар'єр, п'єса, Ф'юме...

4. в окремих словах після задньопіднебінних: Лук'ян, слух'яний (звичайніше слухняний);

5. „після приростків, що кінчаються приголосним, перед **я, є, ю, ї**, напр. з'явитися, з'явище (та не в значінні зявище)“;

6. „також у запозичених словах після приростків **об — суб —**, напр. об'єкт, суб'єкт...“

Що сказати про цю штудерно виплетену сітку нюянсів?

Щодо неї почуєте дві ріжні відповіді:

1. Всі ці правила зайві для тих, що схоплюють ухом ріжницю у вимові між „бур'ян“ і „буряк“;

2. Всі ці правила зайві для тих, що не схоплюють ухом такої ріжниці, бо її не вимовляють.

Хто не має старого привязання до російської етимольоґії, той не відчуває потреби апострофа. Коли кажуть, що він є необхідний для зазначення ріжниці вимови між „б'ю“ і „бюст“, то послідовно треба би завернути до покладення мягкого знаку в таких словах як „світ“ і „сніг“, які вимовляємо мягко „сьвіт“ і „сьніг“, а не твердо, як „сніп“ і „свій“; і треба би писати „цьікавий“, „цьілувати“ для відріжнення їх вимови від „Ціцерон“ і „Цюріх“.

Бо й справді: чому перестали ми одного дня писати замісць „сьвіт“ — „світ“, а замісць „цікавий“ — „цікавий“? Ясно, що для упрощення правопису. Це упрощення стало можливе з хвилиною, коли ми не лякались, що одна і таже буква, вживана на означення двох ріжних звуків, заведе плутанину в такій вимові. Ми пишемо однаково „ніс“ на означення „носа“ і дієслова „нести“, „сік“ на означення „соку“ і дієслова „сікти“. З моменту введення апострофу можна би поставити таксамо добре питання, чи не слід би його класти в місці, де треба вимовляти „н“ і „д“ твердо: н'іс, с'ік?

Коли ми викинули в деяких випадках „ї“, як знак мягчення приголосної, то тільки тому, що щодо ріжної вимови таких слів, як „сніг“ і „сніп“, ми не мали і не маємо досі ніяких сумнівів. Нараз після цього офіціяльні реформатори правопису лякаються, що ми не зуміємо вимовляти ріжно „здоровя“ (з апострофом!) і „мертвяк“ (без апострофа!), коли цього не зазначимо наверху хвостиком!

У цьому побоюванні є риска чималої наївности. Знавцям мови повинно бути відомо, що галичани вимовляють „бе“, „пе“ трохи інакше, як наддніпрянці; таксамо, як **„л“** у таких словах, як „лев“, „лавка“, є в нас багато твердше від полтавського „л“. Такої ріжниці у вимові (природної у ріжних частинах кожного народу!) не можна змінити і десятьма апострофами. Між вимовою „І“ істнує між англійцями й американцями така ріжниця, як між **„ль“** і **„л“**, а проте спільний їхній правопис її не зазначує!

Д-р Степан Смаль-Стоцький, аналізуючи питання апострофу, сказав уже, що „ні історично, ні етимольоґічно, ні фонетично він нічим не оправданий“ і коли його треба писати, про це „з правил про мягчення приголосних, повних дивної казуїстики з всякими виїмками... ми таки довідатися не можемо“. Навіщо шукати далеко за прикладами? Возьміть останній CL том „Записок Наук. Т-ва ім. Шевченка“ у Львові з працями членів „філологічної секції і глипніть хоча би на обгортку: — „Іван Крип'якевич“ дістав, наче грім з ясного неба апостроф у саму середину свого прізвища, — прізвища, яке у всіх мовах не зміняє свого вигляду при найбільше революційних реформах! Далі: вже на перших сторінках бачите: „ур'(!)ядовець“...

Коли бачиш ці чудасії титулярних фільольоґів, тоді, пригадавши собі сентенцію акад. Кримського, перелицьовуєш її мимохіть на такий висновок:

„Зпоміж усіх постанов, переведених сильнішою частиною конференції, безперечно найбільшим каліцтвом для галичан, що хотять зберігти вірність цим постановам, є обовязок вивчити апостроф“.

Та лише правовірний хусид писати його мусить. Велика є мудрість народньої приповідки: „Хто не бере, тому легше“. Ті, що його не приймають, можуть ужити час потрібний на його вивчення, багато краще: на засвоєння собі літературної мови.

*

В остан. фейлетоні справити такі друкар. помилки: в гл. 1. Подвоєння приголосних пропущено „подвоєння „т“: „життя“; в гл. 6. (друга шпальта 2-ий рядок) має бути якщо і як що (а не „яким“).

такі то таємничі ані небезпечні, як це здається поліції.

Після цього свідок, заатакований питаннями обор. д-р Ганкевича, признав, що обв. Біда виконував в УВО другорядну ролю, виконував тільки накази других і навіть заступав таку скромну особу, як п. Кішівна із „Червоної Калини" у справі перенощення зброї.

Радн. Ангельський випитує свідка про книжки сконфісковані в обвинувачених, та чи УВО має на меті шпіонажу і свідок відповідає, що УВО веде також шпіонську акцію в користь ворогів Польщі, бо в кожного члена УВО стрічається шпіонські книжки.

Оборонець д-р Ганкевич: Пане Дембіцький! Як це воно сталося, що обв. Біда так заприязнився з вами, що ви говорили собі через „Ромцю" і „Тадзю"?

Свідок: То тільки Бог знає, чому всі арештовані мене люблять.

Д-р Ганкевич: Чи ви знали Біду перед арештуванням?

Свідок: Я знав, що він є членом УВО, але особисто ми не зналися.

Д-р Ганкевич: Але пан Біда мусів вам пободатись, коли ви з ним так приятелювали?

Свідок: Я признаюся, що всі обвинувачені члени УВО мені дуже подобалися, але мені не подобається їх робота проти Польщі. (На салі голосний сміх.)

Д-р Старосольський опираючись на зізнаннях свідка просить предсідника ствердити й запротоколувати, що поліція виконує при слідстві ті функції, які належать до слідчого судді, замість поробити тільки запити, як матеріял для слідчого судді. Предс. триб. довго опирається, оборонець д-р Старосольський починає хвилюватися і з патосом арґументує слушність своїх домагань. Предс. триб. радить „успокоїтись і не денервуватись", а вкінці приймає внесок оборонця, який підкреслює ще раз важність розмежування функцій поліції і слідчого суду та заявляє, що тому хвилювався, бо ця справа його болить від давна і її треба раз видвигнути.

На запит д-ра Шухевича обв. Біда вияснює, що він признався до членства УВО тоді, коли побачив, що поліція і так вже все знає про нього від інших арештованих. Обв. Біда потверджує, що свідок відносився до нього добре, але інші учасники слідства уживали насильств і хитрощів.

Свід. Дембіцький попадає в крайне зденервування і червоніючи та вимахуючи руками, кличе: „То все брехня! Поліція не вживала супроти обвинувачених ніяких репресій ні хитрощів!".

Предсідник триб. успокоює свідка, після чого обв. Біда заперечує, що він мав убити Федунішина, але твердить, що він як член УВО тільки інтересувався всіми комісарями поліції, знав їх, бачив Федунішина раз пяним, „але хіба комісар не може бути пяний?" — питає Біда, а публика сміється. Свід. Дембіцький твердить, що обв. Біда з наказу Попадюка мав убити Федунішина.

Обв. Біда хотів рятувати товаришів від біди.

На запит прок. Ліпша, чому Біда признався у писанім зізнанню до того, що він ніс на „Східні Торги" валізу з екразитом, а тепер відкликує, обв. Біда відповідає: „Я признався до вини тому, бо переконавшись, що поліція знає про мою приналежність до УВО, я рішився відвернути увагу поліції від інших членів УВО, які лишились на волі і писав, що це я носив валізу з бомбами, хоч це неправда. Зрештою, була така ситуація, що колиб я не признався, то будуть бити і я міг або взяти вину на себе, або зрадити вільних товаришів. Тоді я рішився написати, що це я сам носив валізу з бомбами, щоби свої зізнання відкликати в суді. „Тут свідки говорили, що я був на „Східних Торгах" у яснім убранні, а я все носив темне убрання, то якої дідьчої матері я мав переодягатись в ясне?" — кінчить з гумором Біда.

Обв. Біда: Ви пане свідок знали мене перед арештуванням, а чи ви знали, що я їздив до Городка Ягайлонського і чому?

Свідок: То пана ніц не обходзі! (На салі сміх.)

Вязничні лікарі говорять про катування вязнів.

Після перерви зізнавав д-р *Ящуровський*, який зараз після вибуху був лікарем поліційного арешту у Львові. Свідок твердить, що до нього не зголошувався жаден з обвинувачених як хорий чи побитий і що поліція відносилася до вязнів дуже лагідно й тактовно. Оборонці виказують, що свідок, як лікар, у слідчого судді зізнавав, що обвинувачені зголошувались до нього та що вони плювали кровю. Свідок твердить, що вязні часто „симулюють плювання кровю".

Обв. Кульчицький стверджує, що свідок, д-р Ящуровський лікував його і ствердив плювання кровю.

Свід. д-р Гайсік зізнає: Двох обвинувачених, Махницький і Кирилюк скаржились йому, що були побиті поліцією; Махницький мав ушкоджене вухо, горячку, а Кирилюк скаржився, що його били по пятах, але при лікарських оглядинах ніяких знаків биття ні ран не стверджено.

Свід. д-р Верницький, лікар поліційних арештів, зізнає, що оглядав усіх обвинувачених і в жовтні 1929 р. не сконстатував жадних слідів побоїв, а поліція трактувала вязнів „дуже чемно".

Але після атаки д-ра Шухевича свідок признається, що він не оглядав обвинувачених на цілім тілі, тому не знає, чи їх били, бо оглядав тільки ту часть тіла, яка хвилево в обвинуваченого була хора.

Свід д-р Шенкер твердить, що ніхто з обвинувачених на побої йому не скаржився, а лікуючи Тараса Крушельницького, не ствердив у нього жадної поважної хороби, хоч він перед арештуванням був хорий на запалення суставів. Свідок оглядав ще 6 обвинувачених підчас їх недуг, але про побої нічого не чув.

Обвинувачені, Попадюк і Кирилюк зазначують, що лікарі оглядали їх у присутности поліційних агентів та комісаря Білевича і тому вони не могли говорити лікареві про биття на поліції та показувати ран від побоїв.

Оборонець д-р Старосольський виголошує довшу річеву промову на умотивування свого спротиву у справі долучення зізнань обв. Качмарського до судових актів, підкреслюючи, що судова процедура може опиратись тільки на актах слідчого судді, а не поліційних записках.

Після довгої наради трибунал прихилився до внеску-спротиву д-ра Старосольського і приняв його.

Так говорить комісар Федунішин.

Комісар Федунішин, на якого УВО начеб-то плянувала замах, зізнає, що перед замахом він повнив службу у слідчому відділі, провадив, слідство у справі нападу УВО на почту при вул. Глибокій, і з зізнань Наорлевича довідався, що на нього пляновано замах з УВО. Після цього обв. Біда пізнав його і заявив, що це якраз на нього мав бути виконаний атентат та що він сам слідив за ком. Федунішином Обв. Огородник слідив за Федунішином у маґістраті. Свідок показує одно число „Сурми", в якій є стаття про зловживання комісаря Федунішина супроти вязнів, членів УВО. Цю статтю мав писати Качмарський. Комісар Огроднік мав бути застрілений за те, що він арештував убивника Твердохліба Ів. Пасіку.

Д-р Шухевич: Чому ви, пане комісар, не хотіли зізнавати перед слідчим суддею про плянований замах на вас, а зізнаєте аж сьогодні?

Свідок: Бо я ще не був приготований.

Д-р Шушевич: Прошу запротоколувати, що поліційні функціонарі зізнають у суді після приготувань.

Д-р Ганкевич: Ви, пане комісар, знали наперед, що Біда має виконати на вас замах і що він слідив за вами, отже чому ви його не арештували зараз? Ви чекали, аж він вас застрілить?

Ком. Федунішин: Так, я чекав на стріл.

Д-р Ганкевич: То з вас герой!

Коміс. Федунішин: (Розводить руками.) Щож? Трудно!

Оборонець д-р Лев Ганкевич ставить внесок звільнити свідка Федунішина від обовязку урядової тайни, щоби він міг вияснити справу плянованого замаху брата Біди на цього комісаря, але прокуратор відкидає цей внесок тому, що ця справа необнята актом обвинувачення.

Д-р Старосольський і д-р Шухевич ставлять внесок, щоби в такому разі обв. Біду й інших взагалі не судити за здогадний плянований замах на Федунішина.

Після наради трибунал відкинув усі внески оборонців.

Обв. Біда заявляє, що його покійний брат не мав виконати замаху на Федунішина і не слідив за ним.

Сьогоднішня розправа була днем великої активности оборони і принесла оборонцям кілька сильних атутів у користь обвинувачених.

Град у Косівщині.

Косівський повіт навістила градова буря. Буря перейшла над громадами: Косів Старий, Вербовець, Смодна, Пістинь і Микетинці. Зовсім знищені збіжа на полях, головно пшениця та жито, і сади.

Мін. Пристор у Львові.

Мін. Пристор приїздить до Львова на посвячення Дому Еміґранта держ. еміґр. уряду. З міністром їдуть дир. ем. уряду Наконечніков, дир. ем. синдикату Шереонов і нач. бюдж. виділу Кокошкевич.

60 наслідників Бесідовського.

(АТЕ). „Руль" повідомляє, що 60 урядовців, занятих у більшовицьких установах у Персії, яких відкликано у Москву, не зголилися вернути. Всі постановили кинути становища й остати в Персії.

Виставка краєзнавчої літератури у Національному Музею у Львові.

Щоби дати змогу якнайширшим кругам громадянства особливо молоді вплекати досліди над народньою культурою — Управа Національного Музею уряджує в неділю 15. ц. м. показ праць з обсягу української етноґрафії, фолькльору археольоґії, щоби познакомити їх із досягненнями української науки на полі етнольоґії. Завданням виставки є виказати й велику вагу та значіння краєзнавчої праці для музею — для збереження і пізнання предметів народнього побуту.

Тому, що на феріях є найкраща нагода зближитися до народу, пізнати його життя та збогатити музейні збірки, Управа Музею уважає доцільним познайомити громадянство з відповідною літературою та вказати на низку питань і вказівок звязаних із технікою збирання етноґрафічних матеріялів.

Відкриття виставки, попереджене доповідю директора, відбудеться в неділю дня 15. ц. м. в год. 10'30 перед полуднем.

Українці дякують сен. Коплендові.

(АТЕ). З Вашінґтону повідомляють, що сенатор Копленд, який в комісії закорд. справ сенату поставив внесення аби Злуч. Держави визнали незалежність України, одержав досі ок. 22 тисячі листів і телеґрам із подяками від ріжних українських орґанізацій та діячів усіх країн. Українська еміґрація Злуч. Держав вручить сен. Коплендові спец. подячну адресу.

Самогубство на Вис. Замку.

Дня 12. червня на Високім Замку застрілився 26-літній суд. аплікант Шпет (зам. при вул. Сніжній 5). Перед самогубством заложив собі петлю на шию та привязав до галузі дерева. Коли вистрілив, повис на шнурі і смерть мусіла наступити відразу. Шпет приготовлявся ост. днями до докторату. Причиною самогубства матеріяльна нужда.

За комунізм.

Дня 12. червня львівський суд присяглих судив 22-літнього столяря Мойс. Зіґмана, обвинуваченого за комуністичну діяльність (як безробітний зголився відбивати ком. летючки на циклостилі). Присяглим поставили питання про держ. зраду, за що грозить кара смерти, питання щодо дальшої участи в держ. зраді, загроженої карою 10—20 літн. тюрми, та вкінці питання про нарушення публ. спокою з § 65. к. з., що передбачує кару 1—5 літ тюрми. Судді присяглі заперечили перше питання, а потвердили друге (9:3) і на тій основі трибунал під проводом віцепрес. Антоневича сходячи нижче зак. виміру кари, засудив обвинуваченого на 5 літ тюрми. Обвинувачував прок. Мостовський, боронив д-р Павенцький.

Королева-вдова вернулася в Румунію.

(АТЕ). З Мюнхену повідомляють, що румунська королева-вдова кинула Баварію та виїхала Орієнт-експресом у Букарешт.

Обвинувачення за обиду кор. Карла.

(АТЕ). Премієр Міронеску обвинуватив членів ліберальної партії, що на зборах управи партії висловилися обидливо про короля Карла.

Ґен. Презан творить рум. кабінет.

Король Карло просив Маніва, аби приняв місію творення кабінету. Манів не згодився, а предложив, щоби кабінет (у якім булиб заступлені теж політики, що не входять у склад нац. селянської партії) створив ґен. Презан. Він (Манів) і його партія піддержить особу, якій поручать цю місію. Король поручив ґен. Презанові місію створити кабінет.

СРСР. не бажає збройної розвязки в справі Бесарабії.

Радек обговорює в „Ізвестіях" промову рум. короля Карла, а саме часть, у якій він торкнувся закорд. політики Румунії. Каже, що СРСР ніколи не визнав анексії Бесарабії. Громадська думка відчуває симпатію для боротьби бесарабівців задля скинення ярма, накиненого рум. поміщиками. Одначе СРСР вірить, що сусп. розвиток доведе до злуки працюючих у Бесарабії, тому не бажає зовсім збройного рішення питання в справі більшовицько-румунського кордону.

EUMIG HARTLEY – то найвища класа!!!

Незрівнаний в своїй доброті! — Велика селективність! — Велика сила і ідеальна чистість відбору! — Вилучує п д гарантією фабричну льокальну станцію!

Сотки листів з подякою свідчать про нечуване прямо прибоєве, звичіння цього радіового апарату на полі радіової техніки, **тому купуйте лише EUMIG-HARTLEY**, 4-лямповий радіовий апарат!

Генеральне представництво:

ЛЕВ і ГЕНРИХ АППЕЛЬ

ЛЬВІВ, ЛЕҐІОНІВ 1. — Телефон ч. 458 і 459.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Велика Свіча.

Не „пан Холодний", не „пан професор", а просто: Петро Іванович.

Петро Іванович!... Скільки в цих двох словах великости і доброти.

Ніхто не допитувався, ніхто не жадав близчого пояснення, хто такий Петро Іванович, бо в нас був тільки один Петро Іванович, якого всі знали.

І найменшому черв'ячкові в людській подобі вільно було кликати так маляря Холодного, людину з великою освітою, державного мужа, що займав високі становища, мистця, що перетріває віки.

Галичани! Петро Іванович помер!!

Згасла добра усмішка, що позолочувала кожний ваш куток, затихло серце що отвиралося всім як чаша благовонного квіту. Ніхто з вас не буде вже мати чести гостити Його в своїм домі.

В далекій, чужій, холодній Варшаві догоріло велике життя, життя виповнене творчою працею, сердечним болем над утраченим раєм і надією на його відзискання. Помер Петро Іванович далеко від рідного Переяслава, а навіть від двоюрідного Львова.

Його останнім бажанням було вернути на клапоть рідної землі для вічного спочинку. Покищо мусітиме спочивати в чужім городі, на чужій землі. Далекий його гріб буде пригадувати, передовсім нам — галичанам, обовязок спровадити дорогі мощі великого сина України на рідну землю, яку любив такою божевільною любовю.

Десь недавно ще на Валовій вулиці у Львові від раннього ранку до пізнього вечора трудився для нашої культури Петро Іванович. Тепер там тиша і пустка. Тільки ангел смерти зашумить крилом, тільки спомини блукають по кімнатах.

Петро Іванович відійшов на віки, але Петро Холодний остане з нами до віку. Жемчуги, які розсіяв щедрою рукою по Галичині, переживуть нас і внуків наших.

В храмі українського Ґенія загорілася нова Велика Свіча. **Роман Купчинський.**

НОВИНКИ

— **Протест проти червоного терору.** Громада Студентів-Українців у Познані рішуче протестує проти інквізиторського топтання ідейних поривів найкращих одиниць українського народу на Вел. Україні. З глибоким обуренням пятнуємо тих, що носячи українські прізвища, відіграли ролі аранжерів харківського процесу, чи виконавців остаточного засуду найвидатніших українських громадян. — **За виділ: Б. Михалевський**, голова. **Ярема Зарицький,** пресовий референт.

— **Іспит зрілости** в прив. коед. ґімн. „Рідної Школи" в Золочеві відбувся в днях 2., 3. і 4. червня під проводом дир. Тадея Лещинського. До устного іспиту допущено 18. Здали: Березовський Іван, Біловус Володимир, Горішний Михайло, Гультай Іван, Гамула Михайло, Ковалишин Марія, Кредексер Олександра, Макух Ярослава, Милик Микита, Павлів Дмитро, Плашивецький Евген, Рудник Петро, Саґатий Мирон, Стечишин Іван. Репробовано на пів року чотирьох абітурієнтів.

— **З львівських траґедій.** У Закопанім застрілилась замужня львовянка 36-літня Гелена Богданова. — Авто переїхало на вул. Городецькій 86-літню А. Нахерову.

— **Дорогий кільометр.** Переписуємо новинку за польською пресою, яка дістала її від офіц. „ПАТА": „Маґістрат Варшави веде тепер переговори з одною фірмою фінансів щодо будови підземельної залізниці в Варшаві. Перша лінія пішла би від Муранова до Мокотова на 6 км. 1 км. такої залізниці коштуватиме 10 міл. зол."

— **На памятник Вербицького.** На будову памятника на могилі композитора о. Михайла Вербицького зложили дальше в золотих: Гринько Тершаковець, Якимчиці, 5. Пов. Торговельна Скл. Яворів, 25. о. Лев Несторович, Перемишль, 5. Антін Демкович, Рогожно, пов. Яворів. 3. Іван Зуґаєвич, Бережани, 2. Суддя Володимир Михалевич, Краковець, п. Яворів, 5. М. Тимяк, Бабин, п. Косів, 5. „Боян", Перемишль, 50. Д. Николишин 5. о. Омелян Гаврищ 2. о. Григорій Кузиккч 2. Пилип Борис 10. о. Іван Станецький 3. о. Степан Ратич 2. М. Данилевич 2. Учениці української жін. ґімн., Перемишль, 10. Д-р Омелян Партицький 13.10. Студенти вищих шкіл торговельних 13. Збірка на комерсі А. Х. „Бандурист" 137. Акад. хор „Бандурист" 200. Інж. Михайло Кравців, Стрий, 5. — Всім Вп. Жертводавцям щиру подяку складає Комітет. Дальші жертви проситься слати на адресу: Краєве Товариство Кредитове, Львів, вул. Домініканська ч. 11, ч. вкл. кн. 2.050.

— **Ріжні вістки.** Трьох американських амбасадорів радитиме в Парижі над америк. митною тарифою. — У свято 1000-ліття свого істнування Ісляндія зголосить до Ліґи Націй свою кандидатуру, щоби її приняли на члена. — Міністерство закорд. справ нанкінського уряду заявило, що бере повну відповідальність за забезпеку життя і майна чужих підданих. — Вашинґтонський конґрес рішив обнизити ціну пашпортів для своїх громадян на 5 дол. і продовжити їх вартість на 6 літ. — Офіціяльний комунікат з Ганков стверджує, що підчас недавньої битви під Сін-Ченг згинуло 20.000 повстанців, 10.000 попало в полон, а 15.000 піддалося добровільно. — У нью-йоркській вязниці Сінґ-Сінґ згинув на електричнім кріслі 24-літній Стефан Зюлковський за душегубство й грабіж.

— **Хотять докторатів.** Студенти „Академії для світової торгівлі" у Відні зробили віче і демонстраційний похід на знак протесту, що міністерство не признало цій Академії права видавати докторських дипльомів. Професори протестували згідно зі студентами, а ректор зголосив свою димісію.

— **Тайна консисторія.** 30. ц. м. папа скличе т. зв. тайну консисторію, на якій кількох прапатів дістане титул кардиналів, а одночасно буде призначених кількох епископів і архиепископів. Ватиканські кола інформують, що на цій консисторії кардиналами будуть призначені самі — італійці.

— **30.000 долярів за найдення вбивника.** У Ню Йорку вбили в ждальні підземельної залізниці репортера „Шікаґо Трібюн" Лінґля, що знав дуже добре світ злочинців і вистежив не один злочин. Редакція часопису оголосила нагороду 30.000 дол. за вказання слідів, хто із бандитів убив його.

— **Стоустий дипльомат.** У Берліні помер Еміль Кребс, бувший секретар німецького посольства в Пекіні. Був це лінґвістичний феномен, що володів 100 мовами. Цей талант до мов проявився у нього вже змалку. У ґімназії знав він латину та греку краще від своїх учителів і в 17 р. життя володів уже 12 мовами. Перейшовши один за одним науку головних европейських мов, узявся до найтяжчого — китайського і вже як 22-літній молодець дістає посаду перекладчика при нім. посольстві в Пекіні, де прожив 20 літ. З проголошенням війни вернувся до міністерства закорд. справ у Берліні і там відчитував шифри з усіх мов. Знав він майже всі східні мови і був „почесним доктором" ріжних европейських університетів.

— **З Т-ва „Зоря" у Львові.** В суботу, 14. червня ц. р. відбудеться у власній домівці при вул. Вірменській ч. 25. виклад д-ра Е. Дурделла на тему: „Венеричні недуги". Початок в 8. год. веч. Вступ вільний. Гостям раді. — **Виділ.**

З театру.

Великий Міський Театр: „Маґія". Фантастична комедія на 3 дії з прольоґом Ґ. К. Честертона.

Є це перша песа визначного англійського письменника грана у Львові. Честертон не-драматург, а його спроби комедіеписця не є нічим іншим як бажанням перенести дискусію на релігійно-наукові теми зі шпальт журналів на сцену. Честертон першорядний полеміст-критик. Він позаздрив лаврів свому товаришеві Шовові, якого є неприєднаним ідеольогічним противником, бо вірить саме в усе те, що Шов періщить своїм сарказмом.

Коли Честертон пише що-тижня свої веселі міркування про людину і всесвіт в „Ілюстрейтед Льондон Нюс", тоді навіть його противники слухають із цікавістю його арґументів, складених здебільша з веселих нежданих прикладів і калембурів. Ці його принагідні статті зібрані відтак у книжку не тратять на своїй вартости. Одначе цей темперамент полеміста перенесений у песу дає нам не більше як його статтє: цікаві погляди з ще цікавішими арґументами без одного найважнішого: цікавої песи.

У згаданій песі Честертон дає приклад для піддержки свого світогляду, який черпає найбільше арґументів із світа діточих казок, Біблії і воюючого католицизму. Додайте до цього, що він вірить у можливість справжньої маґії, яка не суперечить ні релігії ні науці, є ворогом веґетеріянців і антиалькоголіків, є завзятущим

японський порошок „KATOL" УБИВАЄ всіляке робацтво мухи, молі і мішиці

AZUMI & C Ltd Osaka (Japonja). Заступництво „Католь" Варшава, Нова 58.
2247 1—6

оборонцем традиції і... лібералом. Увесь цей світогляд стає зрозумілий щойно при маґії його уяви. На жаль у його песі, буцім-то фантастичній, цієї уяви мало. І навіть такий маґік слова як Остерва не в силі був її оживити. Песа не мала зрештою успіху і в Льондоні. **М. Р.**

Зі спортового життя.

Легкоатлетичні змагання.

Виділ УССК. подає до відома загалу українського студентства, що 22. червня передпол. відбудуться змагання в легкоатлетичному пятизмазі за мистецтво українського студента за мандрівну нагороду Т-ва українських студентів політехніки „Основа". Участь можуть брати лише студенти високих шкіл.

Прогулька наколесників.

Секція наколесників С. Т. „Україна" уладжує в неділю, 15. ц. м. прогульку до Брюхович. Збірка в год. 8. рано біля Янівської рогачки. Проситься всіх членів до участи.

Сокіл IV.—Основа 2:1 (2:0).

В неділю, 8. ц. м. розіграла дружина „Основи" тов. змагання з дружиною Сокола IV. Дружина „Основи" ще не зіграна і Сокіл, маючи весь час перевагу, міг добути більше воріт. Для „Основи" добув ворота з карного Хлебич, для Сокола IV. Терлецький та Чорний.

Сокіл IV.—Гасмонея III. 2:2 (2:1).

Тов. змагання (9. ц. м.) закінчились нерозіграною. Найкращим грачем Сокола був Терлецький, який, здобувши двоє воріт, стрілив їх уже в біжучому сезоні (в 10 змаганнях) 25.

Нові мистці копаного мяча.

В Европі закінчено майже у всіх державах змагання за мистецтво в коп. мячі. Так в Анґлії здобув цього року мистецтво клюб „Шеффільд Уенсдей" (переможцем у змаганнях за чашу є „Арсеналь"), у Шкоції „Ранджерс Ілеґов" (здобув також чашу), в Австрії „Рапід" (чашу здобула „Вієнна"), на Мадярщині „Уйпешт" (чашу здобур „Ференцварош"), в Чехословаччині „Славія", у Франції „Cere", в Бельґії „Cercle Sportive Brügge", в Голяндії „Go Ahead Deventer", у Швайцарії „Servette" (Ґенуа), в Еспанії „Більбао", у Швеції „Гельсінґборг". Не закінчені ще змагання в Німеччині й Італії. В Польщі, як відомо, змагання кінчаться пізною осінню.

Складайте жертви на оселю українських робітників пера в Ямнім!

Дописи.

ЖОВКІВЩИНА. *(Свято поляглих і виступи москвофілів у Кошелеві).* В другий день Зелених Свят, себто 9. червня, село Кошелів, жовківського повіту, хотіло віддати поклін памяти двох поляглих членів УГА, що оба з нашого таки села і в нас поховані. Молодь сплела терневі вінці, прикрасила їх українськими нац. барвами і додала шарфи з написом: Борцям за волю України. Занесено ті вінці з шарфами ще з вечера і вложено на хрести в тій думці, що москвофіли не стануть їх обдирати в день, та ще підчас відправи. Але сталося інакше. Є у нас родина Бойків, знана з москвофільства на ввесь повіт. Тих Бойків колять усе наші жовто-сині барви. І коли люди були в церкві на Сл. Божій, пішов Кость Бойко на цвинтар і поздирав з одного вінка окраси і шарфи. Тому приглядався з вдоволенням його батько і два старші його брати. А що люди скричали, то він не мав уже відваги зробити те саме з другим вінком. Щойно по відправі пішов загуменками, поздирав окраси і з другого вінка і втік з ними додому. Одначе люди прикрасили зараз-же знову оба хрести. Та коли священик збирався вже йти до відправи панахиди, всі чотири згадані Бойки незамітно явилися на цвинтарі і знову обдерли оба вінки. Оттакі у нас дикуни виводяться! Коли вже нарешті село дасть собі з ними раду?

Громадянин.

ГРИМАЛІВЩИНА. (**Віче бебістів у Грималові**). Дня 18 травня ц. р. відбулося в Грималові віче бебістів, яке скликали посол Косидарський і сен. Ґолуховський. На віче явилося около сотка латинників та около 20 українців. Перший промовляв сен. Ґолуховський про економічну крізу та потішав зібраних, що уряд зробить все, щоби крізу усунути, але нікого не переконав та коли скінчив, не чути було ніяких оплес-

ків, а навпаки богато ріжних окликів невдоволення поміж рядами слухачів. По нім промовляв посол Косидарський, який старався переконати слухачів, що сойм веде тому боротьбу з урядом марш. Пілсудського, що посли хотіли би дібратися до кас і гроші розтратити, як за Грабського, а маршал, як добрий господар — не дає. Позатим згадав, що нещастям Польщі є національні меншости, які замість дбати, щоби Польща була сильна, працюють на шкоду Польщі за чужі гроші. Петрушевич — казав — за німецькі марки викликав війну українців з поляками, а коли йому не повезло, покинув українців на ласку долі, а сам схоронився до Відня, а коли звідтам його прогнали, перенісся до Берліна і звідтам дальше працював за марки і доляри це лише на шкоду Польщі, але й українців, які її замешкують, а коли його і звідтам прогнали, перенісся до Росії і там за червінці робить те саме і не бачить того, що німці порозумілися вже з москалями, щоби спільно Україну згнобити, як це недавно показав харківський процес. Таксамо сельроби і соціял-радикали, а властиво їх провідники беруть з Росії червінці за згубу українців не лише в Польщі, але й України за Збручем, замість іти слідами Петлюри, який один зрозумів, що спасення України лежить у Польщі, за що його більшовики згладили зі світа і замість витягнути руку до маршала з просьбою про поміч, лучаться з його ворогами і ворогами Польщі, яка одинока дала українцям цілковиту рівноправність з поляками всюди і в школі і в урядах. Забув лише сарака додати, що та рівноправність на ділі полягає в тім, що українців позбавлено не лише всіх майже політичних прав, але і всіх матеріяльних користей і можности культурного розвитку, зліквідувавши українське шкільництво від найвищого до найнижчого, українських учителів та урядовців, які ще де були, попереношено в корінну Польщу, покасовано всі українські написи на державних будинках, українські друки на залізничих білетах, заборонено адресувати поручені листи, грошеві посилки і пакунки по українськи, культурні і господарські установи не користають зовсім з грошей видушуваних з українських податників, що безпека українців загрожена через узброєння військових формацій „стшельца“, що спиняється українцям на кожнім кроці культурну працю, що українських діячів держиться прямо під поліційним надзором, а те останнє зрештою признав сам посол виразно, кажучи, що пан староста знає в тій самій годині, що і де хто робить, що перед старостою нічого не дасться укрити, що коли роботи; незгідної з інтенціями уряду не припиняється, то лише тому, що уряд дивиться наразі на все через пальці, але що вкоротці прийде тому кінець. В кінці заявив, що ціла біда в тім, що в Польщі кепська конституція, бо меншости можуть також вибирати послів, які звичайно є платними аґентами чужих ворожих Польщі держав, все одно чи то унДівці чи сельроби чи радикали, які в додатку обдурюють український народ, який одиноке спасення бачить в Польщі і в маршалі Пілсудськім. Додав, що посли теперішнього сойму того не знають, тому не хотять не лише ухвалити зміни ординації виборчої, яка не допускала би до вибору „вивротовців“, але в додатку хотять ухвалити такий закон до рад громадських і повітових, через який ще більше скріпились би ворожі елементи, а ослабились би позиції тих кресових поляків, які ту землю для Польщі вибороли і стоять, як жовніри на її сторожі, хоч нераз за це поносять богато труду і прикростей. Відчитано вкінці резолюцію, яка звертається до сойму і марш. Пілсудського, щоби не допустив до ухвалення такого шкідливого самоврядного закону, а навпаки, щоби сам маршал видав такий закон, який би польськість на кресах на все обезпечив, — за цею резолюцією піднеслось дуже мало рук так, що пропонент був приневолений поставити питання, хто проти тої резолюції, однак мимо того, що велика більшість була проти, не уважали за відповідне за тим заявитися, бо зрештою не було до цього відповідної підготовки. Так посол Косидарський, як і сен. Ґолуховський признали, що економічний стан селянства є катастрофальний, але не могли подати ліку на його оздоровлення, хоч інтерпелював їх про це присутний на вічу кольоніст Жлобіцький. **Поінформований.**

На Пластовий Дім.

ВІСІМНАЦЯТИЙ ВИКАЗ.

На Пластовий Дім у Львові (Кооп. Банк „Дністер“ у Львові, вул. Руська ч. 20, вкл. книж. 15.000) зложили дальше в золотих: 632) Адольф Левин, Устрики Долішні, 10 і кличе інж. Михайла Ковенка в Патагонії, ред. Володимира Марака, В. Сірого і Михайла Григоращука в Буенос Айрес. 633) Михайло Сулятицький, Заболотів, 3. 634) о. Василь Яремкевич, Волче, 2. 635) Евстахій Бежистюк, Делятин, 2. 636) Гр.-кат. парох. уряд Красне коло Турки, 5. 637) о. Семен Шпіцер, Солуків,

Надзвичайний вислід

ВЕЛИКОГО КОНКУРСУ

НА **RADION**

149.128 присланих відповідей

128.282 правильних розвязок!

Дня 19. травня ц. р. відбулося в присутности нотаря, свідків і дирекції фірми Шіхт Сп. А. у Варшаві, льосування головних виграних за правильну розвязку загадки „Radion“ з слідуючим вислідом:

Грошеві нагороди

1000 зол. — Софія Белінська, Варшава, Бжозова 2/4,
500 зол. — Яніна Сувальська, Познань, Г. Вильда 82,
250 зол. — Олена Вашкевич, Львів, Домса 3.

Біла скатерть і 12 серветок

Бельсько: А. Гупперт, **Ґданськ:** А. Ферхау, **Старогард:** Ф. Куровська, **Рембертів:** М. Костровська, **Творяничі:** М. Вальдмайер, **Варшава:** А. Якубовська, Й. Блюменсон, Й. Лупінська, Л. Цірн, **Львів:** Т. Туртельтауб.

Колірова скатерть і 12 серветок

Ґостин: Д. Янковська, **Львів:** Й. Лукасевичева, **Ґрудзьондз:** М. Новак, **Варшава:** М. Паплінська, **Старогард:** Я. Вільднер, **Пйотровіце:** Й. Ганке, **Перемишль:** К. Добровольська, **Люблин:** Ст. Камінська, **Рудки:** Х. Різенбах, **В. Коморск:** Е. Чая

Пів тузина льняних рушників

Краків: М. Шамрот, Е. Гузікова, З. Теодоровичева, М. Ментусова, **Познань:** З. Ментліцька, Ст. Пісьневська, Ш. Кунзе, Г. Сюхмінська, **Варшава:** В. Савицька, І. Яшунська, Ст. Стиковський, І. Шиманська, Б. Шиманська, **Бидґощ:** М. Окульська, Й. Ценжка, У. Слівінська, **Староґард:** А. Домбровська, Г. Роґовський, Ст. Швидовський, **Лодзь:** А. Ягелло, С. Ґакенберґ, Р. Новак, **Кор. Гута:** Ґ. Альбрехт, Е. Тіллер, **Станиславів:** Н. Луцька, С. Фоґель, О. Попель (Колодіївка), **Торунь:** Ст. Міхаляк, М. Пелярська, **Тернопіль:** Й. Мишаківна, **Жабіково:** М. Фертіх, **Сосновець:** Ц. Спалек, **Ченстохова:** М. Ґнелевська, **Перемишль:** Й. Паровська, **Здунська Воля:** Н. Павлікова, **Люблин:** Т. Дуткевич, **Коломия:** Г. Семеняк, **Седльце:** Ст. Дучек, **Каліш:** Г. Ельканівна, **Ґродно:** Г. Вернер, **Кельце:** Б. Розенцвайґ, **Радом:** Й. Чарнецька:, **Туря:** Й. Швіндова, **Варлюбіє:** М. Борцовська, **Володимир:** Й. Крамер, **Любош:** М. Маметова, **Угровець:** Г. Лажевська, **Ліда:** А. Сенкевич, **Лежайськ:** Й. Белецька, **Руда Пабіяницька:** Ст. Надольна.

Тузин льняних хустинок

Варшава: А. Пйотрусь, В. Фінк, Р. Понятовська, Ст. Ольшевська, М. Стемпень, **Познань:** Й. Сібільська, Й. Ганіш, **Лодзь:** Е. Войнівна, Г. Дітріх, **Ченстохова:** Й. Краєвська, Й. Новаківна, **Катовиці:** М. Бельчик, Й. Альбінська, **Томашів Маз.:** К. Біньчик, **Хелмжа:** З. Цімківна, **Вейгерово:** Ст. Блажковська, **Коморовичі Гал.:** А. Ляска, **Жирардів:** Т. Грабовський, **Кемпно:** У. Неборак, **Бидґош:** О. Шенкова, **Кор. Гута:** Д. Бірґер, **Крушвиця:** К. Шеліґа, **Вильно:** І. Баренбаум, **Тарнів:** С. Штейнберґ, **Велюнь:** Р. Кукульський, **Ґултови:** Ф. Ґальова, **Бельсько:** Р. Гупперт, **Косцян:** Фр. Кшекотовський, **Ґнезно:** М. Татова, **Коньчиці:** М. Гасса, **Стрий:** М. Рехтер, **Влоцлавек:** З. Чапічинська, **Лешно:** Г. Карпінська, **Ківерці:** В. Даргевич, **Староґард:** М. Домбковська, **Мінськ Маз.:** Й. Гайлешівна, **Жабинець:** О. Решке, **Руда:** Ф. Моленда, **Калуш:** Е. Ердштайнівна, **Ловіч:** М. Оменцка, **Станиславів:** Б. Вахтель, **Шарлей:** К. Венґльош, **Корнелін:** М. Зінн, **Мисловичі:** Р. Беслерівна, **Новий Торг:** Г. Цибульська, **Щебрешин:** М. Ляс, **Потшаново:** Г. Манн, **Бяла-Бельсько:** Ґ. Крейсс, **Тешин:** В. Цвайна, **Краків:** М. Мамонь.

З приводу браку місця не можемо подати 7612 нагороджених. Повідомимо їх листом, пересилаючи рівночасно нагороди. 2277

RADION

САМ ПЕРЕ і ХОРОНИТЬ БІЛЛЯ

5. 638) о. Данило Михайлів, Ваніщі, 5. 639) Д-р Антін Заліпський, Теребовля, 10. 640) Кооп. „Сільсь. Госп.", Мотари, 5. 641) Кооп. „Хлібороб", Золочів, 5. 642) Проф. Остап Гамерський, Рудник н/Сяном, 25 і кличе Івана Крижанівського в Бучачі, Омеляна Волосянського в Сокалі і Константина Котиса в Перемишлі. 643) Оксана Вовк, Перемишль, 10 і кличе Олесю Охримович з Іловая і Любу Костецьку зі Станиславова. 644) о. Андрій Фельків, Устрики Дол., 5. 645) Філія „Союзу Українок", Калуш, 34.29. 646) о. прал. Олександер Зубрицький, Перемишль, 10. 647) Чит. „Просвіти", Сигнівка, 8.50. 648) Інж. Омелян Винар, Львів, 20. 649) Ярослава Кліш, 1. курінь УУСП „Ті, що греблі рвуть", 10. 650) Кооп. „Згода", Дичків, 5. 651) о. Василь Залуцький, Коршів, 5. 652) о. Іван Галібей, Скоморохи, 10. 653) о. Григорій Зінько, Острине, 2. 654) о. Михайло Гірняк, Любачів, 5. 655) Д-р Андрій Жуковський, Підволочиська, 5. 656) о. Василь Фартух, Бобятин, 2. 657) Ангелина Процьківна, Усте Зелене, 5 і кличе Зоньку Лопушанську з Яворова, Ліну Матієсівну з Перегінська і Василя Юрченка з Устрик. 658) Іван Шерстило, Сулимів, 10. 659) о. Іван Чорняк, Інсбрук, 9.38 і кличе о. Я. Чемеринського й о. Мирона Прийму зі Львова та Володимира Зиблікевича з Перемишля. 660) Галя Мосорова, Самбір, 10. 661) Проф. Яків Думін, Літиня, 5. 662) Д-р Михайло Сірко, Броди, 20. 663) „Жіночий Кружок", Коломия, 20 і кличе всі жіночі організації, яким дорога наша молодь. 664) Іван Гринишин, Пикуличі, 2. 665) В. Любинець, Утіховичі (від п. Сиилкків), 26. 666) Чит. „Просвіти", Буськ, 15.50. 667) Іван Барабаш, Знесіння, 5. 668) Юрій Сливка, Львів, 5. 669) Евгенія Мерваш, Зашків, 10 і кличе Лукію Устіяновичеву зі Львова й інж. Дм. Формальчика з Зашкова. 670) Чит. „Просвіти", Чижиків, 7.10. 671) Любов Курчабова, Чорний Острів, 30 і кличе п. Долгову з Ходорова, Козакову з Лішнина і Донаровичеву з Боронич. 672) 51. Курінь УУСП ім. князя Святослава, Львів, 300 і кличе 13. Пл. Курінь ім. Ольги Зав. з Коломиї та українську коломийську гімназію. 673) Галя Дрогомирецька, Станиславів, 1 долар і кличе інж. Василя Ісаїва з Катовиць, інж. Романа Воробкевича з Варшави й інж. Віктора Якубовича зі Станиславова. 674) Парох. уряд, Винники, 25. 675) Кружок „Союзу Українок", Знесіння, 20. 676) 12. Курінь УУСП „Ластівка" у Львові, 200. 677) 14. Пл. Курінь ім. Костя Гордієнка у Львові, 200.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Пятниця, 13. червня, год. 8. вечором Магія (вист. Остерви).

Субота, 14. червня, година 4. попол. Лицарі царівни (у виконанні шкільної дітвори з Доброниля, ціни популярні).

Субота, 14-го червня, год. 8·00 веч. „Магія" (вист. Остерви).

Малий Міський Театр:

Пятниця, 13. червня, год. 8. вечором, Чорт (вист. Ленчевського, знижки).

Субота, 14-го червня, год. 8·00 вечором Чорт (вист. Ленчевського, знижки).

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма: „Невинний гріх". (Колін Мур) і найн. оперові додатки.
КАСІНО: Білий гріх.
КОЛЬОСЕЙ: Пат і Паташон як Дон Кісот. Він не має щастя. Пластуни горою.
КОПЕРНИК: Беб і Ска. Горою парубоцький стан! (Фербенкс. Беб Даніельс).
ЛЕВ: З причини відновлення салі й інсталяції звукового апарату Кіно зачинене.
МАРУСЕНЬКА: Звукова фільма: „Історія подружжя". Веселий парубок.
ОАЗА: Понад світ.
ПАЛЯС: Звукова фільма: Лицарі кохання. Пісня упавшої дівчини.
ПАН: Дівчина зі спелюнки.
ПАСАЖ: Готелеві злодії. Вуличник Парижа.
ПРОМІНЬ: Пристань мрій.
СТИЛЕВЕ: Граф Монте Хрісто (Ліль Даговер, Бернард Гепке).
ФАТАМОРГАНА: Загибіль Росії.
ХИМЕРА: Весняна парада.
УТІХА: Спокуси Бродвею.

Програма радіо.

Субота 14. VI. 1930.

ЛЬВІВ (385,1) 19·10 Всячина. 20·15 Попул. конц. 22·00 Звукова фільма. **Познань** (334,8) 19·30 Вокальна авдиція. 22·45 Муз. до танців. **Гельсінгфорс** (221,4) 19·30 і 20·15 Легкий концерт. **Лайпціг** (259) 19·45 Веселий вечір. **Братислава** (279) 12·30 Концерт. **Бресляв** (325) 20·00 Вечір Вагнера. **Льондон** (356,3) 21·00 Кантата. **Гамбург** (372) 20·00 Оперетка. **Тулюза** (381) 19.00—23·15 Концерт і всячина. **Букарешт** (394) 21·15 Скрипка. **Берлін** (418) 19·30 „Паганіні". **Рим** (441) 21·02 Концерт. **Прага** (487) 21·00 Кабарет. **Ослъо** (493,4) 22·10 Концерт тріа. **Мілянo** (501) 21·15 Камерна музика. **Відень** (516,3) 19·30 Арії і пісні. **Будапешт** (550) 19·30 Опера. **Ленінград** (1000) 19·00 Опера та оперетка. **Харків** (1304) 20·00 Концерт. **Париж** (1725) Муз. до танців.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Ігуменат монастира св. Макрини у Львові при вул. Потоцького 95 подає отсим до відома, що цьогорічні **3 дневні реколекції** для Вп. Пань жінок священиків і учительок зачнуться дня 4. липня вечором. Оплата за харч і мешкання денно 4 зол. Зголошуватися найдальше до 28. червня ц. р. 2257 2—2

Український Театр „Кооператива" у Львові. Український Театр ім. І. Тобілевича в Станиславові:

Золочів:
14. VI. „Церковна Миш".
15. VI. „Медді".
16. VI. „Несподіванка".
17. VI. „Ревія: Раз та добре".
18. VI. „Мина Мазайло". 2262

Вступні іспити до V.—VIII. клас дів. гимназії Р. Ш. гуманістичного типу у Львові (Театинська 10.) почнуться дня 25. червня в 9. год. — Вступні іспити до IV. кл. відбудуться дня 28. червня з 9. год. — Управа. 2264 2-3

Прогульку на козацькі могили в Пляшові під Берестечком організує Т-во „Молода Громада" у Бродах дня 29. червня 1930. Того дня на козацьких могилах буде велике народнє свято, злучене з торжественною Службою Божою та панахидою за полеглих героїв. Зголошення на участь у прогульці проситься слати на адресу: „Молода Громада", Броди, Церковна ч. 10, найпізніше до 18. IV. 1930. — **Українське Студ. Т-во „Молода Громада" у Бродах.**

Пригадується, що Загальний Збір Союзу українських власників реальностей у Львові відбудеться в неділю 15. червня в год. 10 рано в кімнатах при вул. Косцюшка ч. 1а II поверх. — **Виділ.**

Ширші Сходини Союзу Українок відбудуться в пятницю 13. п. м. в годині 18·30 у власній домівці. На порядку звіт п. М. Рудницької з поїздки на міжнародні жіночі зїзди до Відня. Гостям раді. Окремих запрошень не розсилається. — **Головний Виділ С. У. у Львові.**

У прив. учит. жіночій Семинарії С.С. Василиянок в Яворові іспити вступні на I, II, III і IV курс відбудуться у днях 28, 29 і 30 червня. Вступні іспити на I курс відбуваються способом клясовим. До подання треба долучити: 1) метрику, 2) останнє свідоцтво шкільне, 3) лікарське свідоцтво від фізика або шкільного лікаря, 4) свідоцтво моральности, якщо була перерва в науці. Завважується, що Семинарія С.С. Василиянок в Яворові має права прилюдних заведень, а під оглядом науково-виховавчим належить до зразкових. С.С. Василиянки як рівнож Управа заведення числить передовсім на піддержку української суспільности. 2274 1—3

Про студії в Гірничій Академії у Кракові. В Гірничій Академії у Кракові є два виділи: гірничий і гутничий. Студії тревають 5 літ. В році шкільнім 1930/31 принятих буде на 1. рік студій: 1) на гірничий виділ 50 кандидатів, 2) на гутничий виділ 50 кандидатів. Новоступаючі мають зложити в канцелярії Деканату Академії **особисто або почтою від 1. липня до 15. вересня** такі документи: 1) подання про приняття на один з виділів Академії, 2) життепис з поданням звання батька або опікуна і його адреси, 3) метрику уродження, 4) свідоцтво зрілости в оригіналі, 5) дві фотографії, підписані іменем і назвищем по стороні фотографії, 6) евентуальні свідоцтва з відбутих практик, 7) евент. свідоцтва з відбутих вищих студій або свідоцтво відходу, якщо петент переноситься з іншого наукового заведення, 8) документ, що стверджувавби відношення петента до війська, 9) евент. свідоцтво моральности (в разі перерви у студіях). До документів у чужій мові долучити їх легалізований переклад. Окрім того мають нововступаючі особисто зголоситися в Деканаті у днях 23—24 вересня, після чого піддадуться лікарським оглядинам. Якщо число кандидатів переступить вище згадану сотню, тоді відбудеться конкурсовий іспит (письменний) з математики і фізики в таких вимогах: 1) Математика: аритметичні ділання, правила трьох, проценти, рівняння I. і II. степення двоквадратові, головно дискусії рівнань I. і II. степеня і очерчення елементарних функційних залежностей: засади плянiметрії, стереометрії, тригонометрії, і плоскої аналітики. До математичних вправ з дискусією поручається Вітвіцького: „Бадане залежносьці функціональних для вижших шкул сьредніх", видання II з поминенням труднiших вправ. 2) Фізика: загальна тема з обсягу гімназійного матеріялу, що позволить ствердити деякий засіб відомостей і здібність льогічного думання. Кандидати, які викажуться вислуханням двох семестрів у вищих технічних школах або фізико-математичних виділах університету і зданням іспиту в математики й фізики, будуть увільнені від конкурсового іспиту. Кандидати, які викажуться передвступною гірничою практикою, чи то нафтовою чи підземною (сіль, віск, вугіль), мають першенство у принятті. Крім того відбувається при Академії двотижневий приготовчий курс з математики і фізики від дня 10. вересня. Всякі інші інформації дає за надісланням почтової марки Технічна Секція при Українській Студ. Громаді у Кракові до кінця червня, а від 1. липня тов. Ярослав Комариницький, Перемишль, площа Чацкого 6. — **Виділ Технічної Секції.**

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ВЕЛИКИЙ ВИБІР вкладок до взуття, рівнож вкладок ортопедних. Адольф Гольдберг, Сикстуська 10. 1934 13-?

ПЛАТИМО високі ціни за золото, бриляти і перли Домбровскі-Розважевскі, Львів, (Готель Жоржа), вул. Академічна ч. 2. — Опінка безплатно 1856 22-?

КОРОНКИ до білля, модні та церковні, найдешевше „Wenecja" Боїмів 19. 2046 27—30

ГОДИННИКИ тільки найліпших фабрик, прецизійні, продає за готівку і на рати від десятків літ з найліпшої сторони знана фірма Іван Зельтенрайх, Львів, пл. Марійська ч. 5 1857 67

ВОРОХТА! ВІЛЛЯ ЧЕРЕМШИНА! Наталії Семанюкової поручає сонішні комнати з цілим удержанням. 2254 4—4

РУТИНОВАНОГО концпіента, спосібного самостійно вести адвокатську канцелярію пошукую сейчас. Зголошення: Адвокат Дмитро Мудрецький, Чесанів. 2271 2—4

400 ДОЛЯРІВ вложить молодий емерит в підприємство, де одержить посаду. Зголошення до Адмін. „Діла" під „Емерит". 2278 1—2

ЛЬВІВ—БОГДАНІВКА, Церковна 23 нова вілля є негайно до винайму, 2 покої, кухня і передпокій. 2275 1-1

ПОЗІР! ПІДКАРПАТСЬКІ ПЕНСІОНАТИ! Ліжка, умивальки, лежівні, чеські лежівнички, електричні домові пральні. — **Ретшнер, Легіонів 37.** 2273 1—9

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Специяліст недуг легенів, серця і жолудка
д-р Фелікс Ган
Львів, Листопада 30.
1206 Пересвітлення Рентґеном.

СПЕЦІЯЛІСТ акушер, ґінекольоґ, оператор
Д-р Іван Кіляр
ЛЬВІВ, вул. Льва Сапіги ч. 89.
2249 **тел. 51—92.** 2—4

Поручаємо всілякі тартакові матеріяли, як
смерека — ялиця
так столярські, як і будівельні.
Тартак ЗАРВАНІЦЕРА в Калуші.
1617 13—?

Меблі подешевіли на 20%

з причини сучасної крізи продає фірма **„FAMETA"** фабрика меблів сп. з обм. відпов. ЛЬВІВ, **Красіцьких ч. 18 а**
МЕБЛІ
всякого рода на 20% дешевше,
1942 **на рати вже від зол 5.** 8-10

Зголошення на літнисько з цілоденним удержанням **в Гребенові** на поміркованих умовинах приймає **Емілія Стернюк,** Гребенів к. Скольго. 2265 2—?

125-ліття гімназії в Бережанах.

Поклик до бувших учеників і професорів.

У днях 28 і 29 червня п. р. святкує бережанська гімназія 125-літній ювилей свого істнування. Ця школа положила безперечні заслуги для основ і розвитку української культури, бо з її мурів вийшов батько українського національного відродження М. Шашкевич, довгий ряд ідейних і рівних народніх робітників у минувшині, а між сучасними один з начільніших письменників і виховників молоді, проф. Богдан Лепкий. З цею гімназією тісно звязані почування широких кол бувших його вихованців старшого і молодшого покоління. З тих саме причин місцеві бувші ученики разом з українським Учительським Збором рішили відсвяткувати зі шкільною молоддю ювилей своєї школи і тому запрошують до участи в ювилейнім святі також замісцевих колишніх своїх товаришів: учеників і учителів.

Зголошення до участи і запити в справі ювилею приймає секретар Ювилейного Комітету о. М. Залеський, учитель гімназії.

Приїзд учасників ювилейного зїзду означується на день 28 червня п. р. попол. Свято розпочинається 28/6 в год. 17·30 вложенням почести памяти пок. професорів і учеників на місцевім цвинтарі.

Вечором цегож дня відбудуться святочні товариські сходини в салях „Надії".

Дальшу подрібну програму свята одержать учасники на місці.

Ювилейний Комітет:

голова: о. В. Дубицький гімн. катихит, заст. голови: о. Е. Бачинський, декан, В. Кордуба, радник суду; касієри: А. Бородайко, дир. і І. Зугаєвич проф. гімн; секретар: о. М. Залеський учит. гімн., д-р Бемко Володимир, адвокат. Члени літературної секції: М. Підлужний, проф. гімн., д-р В. Левицький, проф. гімн.

Члени Ювилейного Комітету:

Д-р К. Білинський, проф. гімн.; І. Білик, проф. гімн.; Дмитро Бойко, радник Суду; д-р А. Бойкович, проф. гімн.; М. Гаврилишин, проф. гімн.; В. Гусак, проф. гімн.; Л. Крипякевич, проф. гімн.; В. Копцюх, директор; М. Маслаківна, учит. Р. Ш.; О. Свистун, радник суду; Т. Смулка, проф. гімн.; д-р В. Стасюк, проф. гімн.
2276 1—2

НАКЛАДНЯ SCHERL у БЕРЛІНІ

поручає слідуючі свої видавництва:
Berliner Lokalanzeiger, Der Tag, Berliner Nachtausgabe, Der Montag, Die Woche, Die Gartenlaube, Filmwelt, Sport im Bild, Scherls Magazin, Allgemeiner Wegweiser, Praktischer Wegweiser.
Адреса всіх видавництв така:
BERLIN SW 68, Zimmerstrasse 35—41.
В переписці треба зазначувати:
Ausland-Abteilung. Місця платности з Польщі: Банк для торговлі та промислу, Познань (чекове конто в ПКО ч. 200.490). Почтове конто у Берліні: **Berlin, N-o 3.111.** 30—?

2.800 зл. ПЯНІНА НОВІ ЗАКОРДОННІ, знамениті, найнов. конструкції на догідні сплати, поручає
Виключне заступництво
„Монюшко", вул. Зіморовича ч. 10.
2164 6—8

24 зол. СТОЛОВІ НАКРИТТЯ **24 зол.**
з китайського срібла: 6 ложок, 6 вилок, 6 ножів і ложочок тільки у
Б. ҐРИНБЕРҐА, ЛЬВІВ,
вул. Сикстуська ч. 4 Тел. 59—22.

Ширіть наш часопис!

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.